

Overweging nav Exodus 19

Lieve mensen, jong en oud,
mensen van Gods goede verhaal

Bij de berg, op de berg, onderaan de berg.
Alles speelt zich vanmorgen af rond de berg.
Die berg staat midden
in de woestijn van het leven.
Een verlaten plek.
Maar juist daarom misschien wel de beste plek
om je te concentreren
op een ontmoeting met God.

Uit de pastorale berichten die ik via mail,
app, telefoon, kaart krijg
of soms even een praatje
op gepaste afstand op straat
merk ik dat velen van ons
af en toe ook dat woestijngevoel kennen.
Vreemd, alleen, niet kunnen wat je graag wilt.
Al zijn de regels wat versoepelt
en mogen de kinderen weer deels
naar school en opvang.
Mogen we weer naar de kapper
en zo nog wat zaken,
toch blijft dat unheimische gevoel,
van geen grip op de zaak hebben.
En dan hoor ik mensen zeggen:
De verhalen uit Exodus over dat volk Israël,
eerst in Egypte, nu in de woestijn,
passen zo goed bij onze tijd.
Want deze tijd voelt voor ons
als een doortocht en soms ook verlatenheid.
Waarbij je je ineens realiseert
wat is eigenlijk belangrijk in het leven?
En..... dat er in die verlatenheid
ook ineens tijd vrijkomt om na te denken
over geloof en zingeving.

In die woestijn schets God in beeldende taal
hoe Hij het volk Israël heeft bevrijdt,
gedragen op adelaarsvleugels.
Ik las ergens dat die adelaarsvleugels
iets zegt over de kracht, macht
en zorgzaamheid van God.
Want het is een geromantiseerd beeld
dat een adelaar werkelijk een jong
op zijn lijf zou kunnen dragen.
Een jong weegt al 85% van het gewicht
van de ouder als het vliegt.
Samen zijn ze dan te zwaar
en zouden neerstorten.
Het gaat dus juist om het beeld
dat God nog groter is dan we kunnen beseffen.

Maar God ontmoet je niet zomaar.
Het vraagt wel iets lezen we.
Gehoorzaamheid!
Niet alleen zo even horen,
ene oor in en het andere weer uit,
maar met aandacht luisteren.
Die gehoorzaamheid betreft zaken als
voorbereiding, schone kleren,
geen seks van te voren.
De ontmoeting met God vereist kort gezegd:
Het opschonen van alles.
Het afwassen van wat tijdens de reis
door het leven aan je blijft kleven.
Boosheid, frustratie, ongerustheid,
gebrek aan vertrouwen, aan geloof
of God er nu wel of niet is.
Je concentreren op wat komt is van belang.

Dit lezende deed het me in 1^e instantie
denken aan doop en belijdenis.
Dat is eigenlijk ook het afwassen van het oude,
en een ander nieuw leven aangaan,
de weg van Jezus volgen.

Maar het deed me ook denken
aan ons gewone kerkbezoek op zondag.
Vooral ook vroeger.
Op zaterdagmiddag in de tobbe en op
zondagmorgen je schone zondagse kleren aan.
Dat je als het ware schoon en fris,
herboren naar Gods huis, de kerk ging.
En ik weet ook wel
dat die mooie zondagse kleren
soms in de kerk ook wel uitmondde
in een wedijveren van wie
had het mooiste pak, jurk of hoed.
Uiteraard is dat de verkeerde insteek.
Maar het idee van je voorbereiden
op de kerkgang is me
eigenlijk nog steeds dierbaar.
Vandaar ook de zondagse jurk.
En ik vind het heerlijk om
op zondagmorgen op tijd
nog met een muziekje op de achtergrond
me voor te bereiden op de dienst.
Alles nog even doornemen.
Uiteraard geldt voor elke kerkganger,
dat het nogal verschil maakt
hoe je voorbereiding is geweest
om naar de kerk te gaan,
of zoals nu luistert aan de buis.
Heb je net ruzie gehad
of heb je je geërgerd aan dingen?
Of kom je rustig en blij tevreden?
Of nu thuis luisterend, genietend van
een kopje koffie?
Het heeft zeker invloed
op de manier waarop er wordt geluisterd.

En dan op de 3^e dag, bijbels gezien
de dag dat er van Godswege iets gebeurt.
God laat in de woestijn van het leven
van zich horen.
En hoe?

Als we met onze kennis van nu dit horen,
dan zou je aan een vulkaanuitbarsting
kunnen denken.

Maar om dat natuurverschijnsel gaat het niet.
De nadruk ligt op de heilige ruimte van God.
Wie meent Gods ruimte
te kunnen betreden wordt gestraft.

Dat klinkt streng, maar wordt volgens mij
mee bedoeld, dat je als mens niet moet denken
dat je bent als God.
Of dat je op de plek
van God moet gaan zitten.
En toch zien we het gebeuren.
In de politiek, de kerk, het geloof, de samenleving.
Ook in de tijd van corona.
Vorige week hadden vicaris Cornelissen
en ik een interview bij Salland 1 tv.
Daar kwam ook ter sprake dat mensen zeggen
dat de coronapandemie een straf van God is.
En hoe wij daar tegenaan keken?
Beiden dachten we daar hetzelfde over.
God is geen straffende God,
want zo maken we God tot een boemens.
God is liefde en onze bondgenoot
in de strijd tegen corona, Amalek, farao.
Want het is toch niet uit te leggen
waarom zowel goeden als de slechten
worden getroffen door corona
en dan de armen nog het allerhardst.
We hoeven niet op Godsstoel
te zitten in ons oordeel.
We hoeven ons geloof niet bouwen
op wat we weten over God,
maar dat we hoe dan ook vertrouwen hebben
te worden gedragen op Gods adelaarsvleugels.
Want net als het volk Israël
maken we die doortocht door het water
en de woestijn.

We zien dat hier prachtig geschilderd door Jeltje Hoogenkamp.
Deze afbeelding kreeg ik afgelopen week toegestuurd van een gemeentelid met de volgende tekst.

We gaan op weg...
Volgen wat komt...
Niet weten wat wacht...
Vertrouwen dat het goed komt
en we niet alleen zijn.

Mag ons dat het vertrouwen geven
dat we worden gedragen
op adelaarsvleugels.
God is liefde.
Dat zien we terug in Christus
die ons met liefde aankijkt
En mogen wij anderen zien
met de ogen van Zijn liefde.
Amen

